

ת"פ 35397/09/22 - מדינת ישראל ע"י נגד ח'אלד אבו לטיף (עציר) ע"י, ויליאם ליוס (עצור/אסיר בפיקוח) ע"י, מוחמד מנאע (עציר) - נדון

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 35397-09-22 מדינת ישראל נ' אבו לטיף(עציר)
ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט אלכס אחטר
המאשימה
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד דסקל אסף
נגד

הנאשמים
1. ח'אלד אבו לטיף (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד באסל פלאח
2. ויליאם ליוס (עצור/אסיר בפיקוח) ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל
כרמל
3. מוחמד מנאע (עציר) - נדון

גזר דין - ביחס לנאשמים 1 ו- 2

הנאשמים 1 ו- 2 הורשעו על פי הודאתם בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן: **קשירת קשר לביצוע פשע** - לפי סעיף 449(א)(1) לחוק העונשין ו**סחיטה באיומים** - לפי סעיף 428 לחוק העונשין + סעיף 29(א) לחוק העונשין, בנוסף לכך הנאשם 2 הורשע בעבירות של **תקיפה סתם** - לפי סעיף 379 לחוק העונשין ו**שיבוש מהלכי משפט** - לפי סעיף 244 לחוק העונשין, וזאת כעולה מפרוטוקול הדיון מתאריך 11.12.22 במסגרת הסדר טיעון שגובש בין הצדדים.

הסכמת הצדדים לא כללה הסכמה עונשית מוגדרת, פרט לכך שהמאשימה הסכימה להגביל עצמה במסגרת טיעוניה לעונש ביחס לנאשם 1 באופן שתעתור להטלת ענישה בדמות מאסר בפועל של 12 חודשים המשקף את הרף התחתון של מתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם 1 במסגרת כתב האישום המתוקן ופיצוי למתלונן. ביחס לנאשם 2 לא גובשה הסכמה כלשהי ו/או הגבלה עונשית של מי מהצדדים.

באשר לנאשם 3 אשר אף הוא הורשע על פי הודאתו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן (עבירת קשירת קשר לביצוע פשע בלבד) במסגרת הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים, דינו נגזר זה מכבר על ידי בתאריך 21.12.22, שכן בעניינו של נאשם זה גובשה הסכמה עונשית סגורה בין הצדדים.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם 1 הינו חבר ובן משפחת אבו לטיף הידועה כפותרת סכסוכים באמצעות הפעלת כוח. מר חסן חלילה (להלן: "המתלונן"), הינו בעל משפחה, רוקח בעיסוקו ובהשכלתו.

לנאשם 2 ולמתלון ולאדם נוסף בשם חמדה תייסיר היה עסק משותף של בית ממכר תרופות בתקופה שבין השנים 2013 ל- 2018 (להלן: "השותפות העסקית"). בתום תקופת הקשר העסקי בין השלושה, היה חוב כספי בין המתלון לנאשם בסכום שאינו ידוע. לא נטען לחוב מסוג כל שהוא מצד המתלון כלפי נאשם 2 ונאשם 2 לא ניסה לגבות את החוב במהלך השנים עד לפגישה המתוארת באישום.

בנוסף, למתלון היה קשר עסקי עם אדם בשם שאקר עבד (להלן: "שאקר") על רקע רכישת תרופות וציוד רפואי, לנוכח הקשר העסקי נוצר חוב כספי בין המתלון למר שאקר בגובה של כ- 220,000 ₪ שאותו המתלון הסדיר באופן ישיר מול מר שאקר.

סאמר מנצור הינו קרוב משפחתו של המתלון (להלן: "סאמר"). לנאשם 2 היה חבר קרוב מר סאטי גרזוזי אשר נרצח בתאריך 08.07.22 בנסיבות שאינן ידועות למאשימה (להלן: "סאטי").

נאשם 3 הינו חבר של נאשם 1.

בין המתלון לנאשם 1 אין היכרות אישית מוקדמת.

כתב האישום המתוקן בנוי משני פרטי אישום:

פרט האישום הראשון המיוחס לכל שלושת הנאשמים מחולק לשלושה חלקים:

א. הכנה למפגש הסחיטה וקשירת הקשר.

ב. מפגש הסחיטה.

ג. האירועים שאירעו לאחר מפגש הסחיטה.

בהתאם לאמור בכתב האישום המתוקן, עובר לתאריך ה- 19.04.22 ובמועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, קשרו הנאשמים קשר לסחוט באיומים את המתלון תוך שימוש במוניטין השלילי של משפחת אבו לטיף, במסגרת הקשר ולשם מימושו פנה נאשם 2 למר סאטי במטרה שיפנה למשפחת אבו לטיף לצורך גביית חוב אשר לטענתו המתלון חייב לו.

לשם מימוש הקשר וקידומו בתאריך 19.04.22 בשעה 17:25 שלח נאשם 3 לנאשם 1 הודעה קולית בה אמר " ... יום שבת, האיש רוצה לשבת אתה תראה החבר שלנו שם, רק באיזה שעה הוא יכול ביום שבת כדי שאגיד להם שעה שנשב כולנו".

בהמשך ובאותן הנסיבות השיב נאשם 1 בשעה 17:45 לנאשם 3 בהודעה קולית: "יום שבת טוב, עכשיו אדבר עם

עמוד 2

האיש".

באותו היום ובשעה 21:12 שלח נאשם 1 הודעה קולית לסאטי בה אמר: "דוד סאטי מה נשמע? תגיד לאיש שיום שבת אנחנו רוצים לשבת, בסדר?"

מיד לאחר מכן ובשעה 21:16 העביר סאטי לנאשם 2 את ההודעה הקולית אותה קיבל מנאשם 1: "דוד סאטי מה העניינים? תגיש לאיש יום שבת אנחנו רוצים לשבת".

בתאריך 22.04.22 ובשעה 12:05 שלח נאשם 3 הודעה קולית לנאשם 1: "תראה עם האיש מחר באיזו שעה כדי שאעדכן את החברה ששם".

ביום למחרת ובתאריך 23.04.22 (יום מפגש הסחיטה) ובשעה 15:48 שלח נאשם 1 הודעה קולית לסאטי: "דוד סאטי שבשמונה וחצי יהיו בראמה, בסדר?".

בהמשך ובשעה 15:54 סאטי שלח לנאשם 2 את מספר הפלאפון של נאשם 1 וכן עשה העברה של ההודעה קולית בה נאמר: "דוד סאטי שיהיו בשמונה וחצי בראמה, בסדר?".

לקראת מפגש הסחיטה, בשעה 19:35 סאטי שלח לנאשם 1 את מספר הטלפון של נאשם 2 וכתב לו "תשלח לו מיקום". כאשר בשעה 19:56 נאשם 1 שלח את מיקום מפגש הסחיטה לנאשם 2 באמצעות הכוונת מפה. מיד לאחר מכן הנאשם 2 הקליד את המיקום באפליקציית WAZE ממכשיר הנייד שלו לנצ. אותו קיבל מנאשם 1.

בסמוך ומיד לאחר מכן נאשם 3 יצר קשר עם סאמר והאחרון התקשר למתלון וביקש ממנו שיצא מביתו ושיסעו יחד למפגש הסחיטה.

במפגש הסחיטה ובהמשך לנסיבות הנ"ל ובתאריך 23.04.22 בסמוך לשעה 20:30 הגיע המתלון בליווי סאמר אשר נהג ברכבו נושא לוחית זיהוי 81-916-78 למקום מפגש בראמה השייך לענאן פארג' בן משפחת אבו לטיף. מקום אשר נקבע על ידי נאשם 1 (להלן: "מקום מפגש הסחיטה"). בכניסה למקום מפגש הסחיטה הותקן שלט Black and wine.

נאשם 3 הכווין את סאמר למקום מפגש הסחיטה בשיחת טלפון ביניהם.

מקום מפגש הסחיטה היה חשוך במידה מסוימת וריק מאדם למעט אנשי המפגש שכללו 7 אנשים: המתלון, שלושת הנאשמים, סאמר, שאקר ואדם נוסף שזהותו אינו ידועה למאשימה אשר הגיע מטעם נאשם 1 וישב לצדו במהלך מפגש הסחיטה (להלן: "האחר"). האחר הזדהה בפני המתלון כמי ששייך למשפחת אבו לטיף.

עת נכנס המתלון למקום מפגש הסחיטה, נאשמים 1 ו- 2 היו ישובים במקום כאשר המתלון התיישב בסמוך לנאשם 1. נאשם 3 ישב מאחורי נאשם 1 ונכח במהלך כל מפגש הסחיטה.

מפגש הסחיטה נוהל ונשלט על ידי נאשם 1.

מפגש הסחיטה החל בכך שנאשם 1 הצהיר שמטרת ההתכנסות הינה "התכנסות עקב חוב" של המתלון לנאשם 2, חוב כספי בגובה של 800,000 ₪. באותן הנסיבות מסר נאשם 1 לכלל הנוכחים כי החוב מורכב מכ- 220,000 ₪ לשאקר ו- 580,000 ₪ לנאשם 2.

בתגובה שאל המתלון את נאשמים 1 ו- 2 "מה זה המספר הזה מהיכן הוא נוצר?" בהמשך אמר המתלון לנאשם 2 "שזה לא המקום לדון על הדברים האלה אם בכלל".

מיד ולאחר מכן המתלון טען כי קיים חוב אשר הוסדר בינו לבין שאקר ובכל הנוגע לחוב כלפי נאשם 2 טען המתלון כי הוא כופר בחוב זה. או אז טען נאשם 2 כי קיים חוב אשר נגרם מהשותפות העסקית בינו לבין המתלון.

בתגובה לטענת המתלון שהתנגד לקיומו של החוב מול נאשם 2, תוך הצגת הסברים ותיאור הנזקים שנגרמו למתלון עקב השותפות העסקית עם נאשם 2 השיבו והאחר "שהטענות שלו לא מוצדקות... הטענות לא מעניינות וחוב זה חוב". מיד הגיב סאמר לדברים ואמר "בואו נרגע".

במהלך המפגש קיבל המתלון הודעות ושיחה למכשיר הנייד שברשותו, בתגובה אמר לו נאשם 1 שיעזוב את הטלפון, המתלון הסתכל לעבר נאשם 1 והאחרון פקד על המתלון "להיות בלי טלפונים".

בתום המפגש ולאחר שסאמר ביקש להרגיע את הרוחות, אמר נאשם 1 למתלון שיבדוק הטענות, יכריע בחוב ושיפגשו לאחר החג.

לאחר המפגש הנ"ל בתאריך 10.05.22 ולאחר שנאשם 3 פנה לסאמר, פנה האחרון למתלון בניסיון לתאם מפגש נוסף בין המתלון לנאשם 1 אך המתלון חשש וסירב להיפגש פגישה נוספת. המתלון מסר לסאמר כי אינו יכול להיפגש וסיפק תירוצים שונים לצורך הימנעות ממפגש נוסף.

בד בבד על רקע שאינו ידוע למאשימה אירעו מספר אירועים אלימים אשר כללו שימוש באש חיה או מנשק חם, כלפי המתלון ובני משפחתו שאינם מיוחסים לנאשמים.

בתאריך 27.06.22 בפגישה בין המתלון ונאשם 2 שנערכה בביתו של נאשם 2 ובמהלכה נאשם 2 מסר למתלון שנאשם 1 "לא מוכן לוותר" ובתמורה לחוב על סך של 800,000 ₪ "הוא רוצה חצי ולא מעניין אותו מי משלם" או נאשם 2 או המתלון, בתגובה לכך השיב המתלון לנאשם 2 "אתה הפעלת אותם מה אתה רוצה ממני, מה אתה בא

אלי בטענות אתה קראת להם ואתה פנית אליהם". נאשם 2 השיב "שיש בעיה וצריך לפתור אותה".

במתואר לעיל קשרו שלושת הנאשמים קשר לבצע פשע כאשר נאשמים 1-2 סחטו את המתלון והטילו עליו אימה על ידי שימוש במוניטין של משפחת אבו לטיף ובנוכחותו המאיימת של נאשם 1 והאחר, בכוונה להניעו לשלם סכום כסף של 800,000 ₪ לנאשם 2 ולשאקר. נאשם 3 סייע לנאשמים 1 ו-2 לבצע זאת.

פרט האישום השני מתייחס לנאשם 2 בלבד אשר הורשע באישום זה בעבירות **תקיפת סתם** - לפי סעיף 379 לחוק העונשין ו**שיבוש הליכי משפט** - לפי סעיף 244 לחוק העונשין. על פי אישום זה, בתאריך 07.09.22 בחדר חקירות במשרדי להב 433 בזמן "עימות חקירתי" בין נאשם 2 והמתלון ובנוכחות שני שוטרים, לפתע קם נאשם 2 מכיסאו, נעמד ומיד הצמיד את ראשו בראשו של המתלון. רק לאחר התערבות השוטרים נוצרה הפרדה בין נאשם 2 למתלון.

כאמור, נאשמים 1 ו-2 הודו במיוחס להם בכתב האישום המתוקן. עם זאת, ביחס לנאשם 1 הסכימו הצדדים שהמאשימה תעתור למתחם ענישה שיחל מ-12 חודשי מאסר בפועל אך לא תבקש שיגזרו עליו יותר מ-12 חודשי מאסר וזאת לצד ענישה צופה פני עתיד ופיצוי. בתאריך 21.12.22 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעניין העונש.

לשם השלמת התמונה יצוין כי נאשם 1 נתון במעצר מתאריך 01.09.22. נאשם 2 שהה במעצר מתאריך 05.07.22 ועד לתאריך 10.07.22 מועד בו שוחרר למעצר בית, אך בתאריך 01.09.22 נעצר מחדש ושהה במעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריה עד לתאריך 06.12.22, מועד בו נעצר בפיקוח איזוק אלקטרוני.

בטיעוניה לעונש הגישה המאשימה רישום פלילי של נאשם 1 (ת/1) ממנו עולה שלנאשם 1 הרשעה קודמת בגין עבירת סמים לשימוש עצמי וכן הצהרת נפגע העבירה (ת/4) בה תואר כיצד מעשי הנאשם פגעו בו, במשפחתו ובעסקו.

ב"כ המאשימה טען שכתב האישום המתוקן מתאר הפעלת מנגנון מסוכן ומכוער של סחיטה באיומים, עבירה המסכנת את הסדר החברתי הנעוץ בגבייה מוסדית לגיטימית ומחליפה אותה באמצעי גבייה אלימים. עוד נטען שעבירה זו מגלמת קושי בגילוייה בשל חששם של המתלוננים והעדים למסור את עדותם. כך גם, לעיתים די בנוכחות של אדם מסוים כדי לאיים על הנסחט ואין נדרש שיושמעו מילים מאיימות.

באשר לנסיבות העבירות טען ב"כ המאשימה שאירוע הסחיטה תוכנן ותוזמן מראש על ידי נאשם 1 כאשר מחולל העבירות הוא נאשם 2 אשר פנה לנאשם 1 בקבלת עזרה לגביית החוב הנטען ואף נכח במפגש הסחיטה בעצמו. חומרה נוספת מצויה במספר הנוכחים במפגש כאשר בעצם היותו של המתלון מתמודד לבדו מול מספר רב של אנשים ומצוי בפער כוחות, יש בכך כדי לייתר את הצורך להפעיל כוח הלכה למעשה. בנוסף, גובה החוב שנדרש - 800,000 ₪ גבוה לכל הדעות ואינו עניין של מה בכך ולעניין זה אין משמעות משפטית בעבירה זו ביחס לשאלה האם קיים באמת חוב אם לאו.

בהתאם לכך, טענה המאשימה שמידת הפגיעה בערכים המוגנים של שלמות הגוף והנפש והאוטונומיה של הפרט נפגעו במידה חמורה. לאור סוג האיום, גובה סכום הסחיטה, נסיבות המעשה וזהות הנסחט עתרה המאשימה למתחם ענישה שנע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

לאור היעדר תסקיר ביחס לנאשם 1, סברה המאשימה שהדבר פועל לרעתו ואולם, לאור הסכמת הצדדים, המאשימה ביקשה להטיל עונש הולם ביחס לנאשם 1 ברף התחתון של המתחם, לצד ענישה צופה פני עתיד וקנס.

ביחס לנאשם 2, מאחר ונאשם זה הורשע גם בעבירות של תקיפה סתם ושיבוש הליכי משפט הרי שלעמדת המאשימה, המתחם ביחס לעבירות אלה בלבד נע בין חודש מאסר לבין 8 חודשי מאסר ולכן, המאשימה ביקשה להטיל על נאשם 2 עונש של 16 חודשי מאסר בפועל, ענישה צופה פני עתיד וקנס.

בא כוחו של נאשם 1 טען שכתב האישום המקורי כלל ניסוחים רבים שהקשו על הגנת מרשו (על פי החלטת ביהמ"ש המחוזי בעמ"ת 32344-11-22) ולכן, בצדק תוקן כתב האישום המתוקן כך שיכלול אך ורק עובדות שאינן שנויות במחלוקת. על פי עובדות אלה, גובהו של החוב הלגיטימי איננו ידוע כך שלא ניתן לטעון שהוא גבוה ולא נאשם 1 הוא זה שקבע את זמן המפגש ומיקומו אלא שזוהי פרשנותו של ב"כ המאשימה. לטעמו, בכתב האישום המתוקן מופיעים אנשים נוספים שדווקא חלקם בתכנון ובמפגש גדול יותר מחלקו של נאשם 1. כך לדוגמה, סאמר (קרוב משפחתו של המתלונן) הוא זה הפונה למתלונן ומביא אותו למפגש, מי שמדבר על החוב והסכום עם סאמר הוא דווקא נאשם 3 וכי מי שפוטר את כפירתו של המתלונן בחוב ואומר שחוב זה חוב הוא דווקא האחר ולא נאשם 1, הגם שאין במשפט זה משום איום. דווקא מהעובדות עולה שנאשם 1 אמר שיבדוק את טענות המתלונן והם יפגשו שוב. לכן, בא כוח נאשם 1 טוען שהסחיטה מצויה ברף החומרה הנמוך ביותר. יתר הדברים המתוארים לאחר מכן בכתב האישום המתוקן מיוחסים לנאשם 2 ואינם קשורים לנאשם 1. בנסיבות אלה, טוען בא כוח הנאשם שחלקו של נאשם 1 פחות מחלקו של נאשם 3 בקשירת הקשר ושניהם נכחו במפגש ואולם נאשם 3 היה מעורב גם בניסיונות לארגון מפגש נוסף. מכאן, שיש לגזור את עונשו של נאשם 1 ביחס לעונש של נאשם 3 שהוסכם על ידי הצדדים ואומץ על ידי בית המשפט.

בא כוח נאשם 1 טען למתחם ענישה שנע בין מספר חודשים בודדים במאסר בפועל ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל. בשום לב לעברו של נאשם 1 אשר כולל הרשעה בהחזקת סם לצריכה עצמית, ביקש בא כוח נאשם 1 להסתפק בתקופת מעצרו של מרשו.

בא כוחו של נאשם 2 טען שמתחם הענישה אמור להיגזר מסוג האיום, עוצמת האיום וסוג הסחיטה. בנסיבות המקרה הנדון, מדובר במפגש יחיד, באיום המתבטא בהתנהגות ולא באיום מפורש או איום באלימות ובהזדהות של האדם האחר כשייך למשפחת פשע. אמנם מדובר אכן בסחיטה באיומים ולכן הנאשמים הודו בכתב האישום המתוקן אך מכאן רבה הדרך עד לקביעה כי מדובר ברמת חומרה גבוהה. כך גם, עניין משפחת הפשע נמחק מכתב האישום המתוקן כך שלא ניתן להקיש מהפסיקה המחמירה אותה הגיש בא כוח המאשימה.

לטענת בא כוח נאשם 2, לא ניתן לבצע הפרדה מלאכותית בין עבירת קשירת הקשר לבין עבירת הסחיטה באיומים ולכן,

אין הצדקה להטלת ענישה מחמירה ביחס לענישה שהוטלה על נאשם 3. בנוסף, נטען כי לא מדובר בעבירות שבוצעו בתחום. כל שנטען בכתב האישום המתוקן שהנאשמים שלחו את נקודות הציון של המפגש שנערך במסעדה דרך אפליקציה - Waze.

בנסיבות אלה, טען בא כוח נאשם 2 לקביעת מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. באשר לעבירות השיבוש והתקיפה, הפנה לפסיקה בה נקבע מתחם שנע בין מאסר הצופה פני עתיד ועד למספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות וזאת כאשר מדובר בשיבוש שנמשך זמן רב ולא באירוע ספונטני שאירע תוך כדי עימות, כפי שמתואר בכתב האישום המתוקן.

בא כוח נאשם 2 הגיש אישור על תשלום הפיצוי למתלונן בידי הנאשמים (נ/1), מסמכים רפואיים של נאשם 2 ושל אביו (נ/2 ו-נ/2א) וכן מסמכים מהם ניתן ללמוד על אופיו של הנאשם (נ/3).

בשים לב לתקופת המעצר בה שהה נאשם 2, בעובדה שהודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי יקר ובהתחשב במצבו הרפואי של נאשם 2 ואביו, ביקש בא כוחו להסתפק בתקופת מעצרו או לחלופין להטיל עבודות שירות ככל שבית המשפט יסבור שאין די בתקופת המעצר אותה נשא נאשם 2. באשר לבקשת המאשימה להטלת קנס בסך 10,000 ₪ הפנה ב"כ נאשם 2 להסכמות הצדדים בהסדר הטיעון בו הסכימו על פיצוי ולא על קנס.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה - קביעת מתחם העונש ההולם

אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירות בהן הורשעו הנאשמים כאשר רק לאחרונה נכתב בע"פ 5057/22 פלוני נ' מדינת ישראל (28.12.22) שעבירה של סחיטה באיומים "פוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חיי

ובביטחוננו וכן "מביאה את הנסח למצוקה, לכאב, לדאגה, מטילה עליו מורא, ומשבשת באופן מהותי את מהלכם התקין של חייו" (ע"פ 395/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 10 (18.5.2022))....כמתחייב, הנזק הכבד שנגרם למתלונן, נשקל על ידי בית המשפט המחוזי בעת קביעת מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער (סעיף 40ט(א)(4) לחוק), ומטבע הדברים, כאשר מדובר בפגיעה כה קשה, ניתן לכך משקל משמעותי בגזר הדין. זאת, לצד יתר נסיבות העבירה העולות מכתב האישום המתוקן, וכאשר בית המשפט הדגיש את היות המערער "הגורם המחולל" של מסכת הסחיטה ואת מעורבותו בתכנונה ובהוצאתה לפועל."

בסחיטתם את המתלונן תוך שהם מאיימים עליו פגעו הנאשמים בערכים החברתיים המוגנים בהם הגנה על שלמות גופו של אדם, רכוש, כבוד, פרטיותו, שלווה נפשו, בטחוננו וכן השמירה על בטחון ושלוה הציבור (ע"פ 6918/21 בן נון נ' מדינת ישראל (20.12.22) וכן ע"פ 395/22 מדינת ישראל נ' פלוני (18.05.22). במעשיהם, פגעו הנאשמים גם באינטרס החברתי המוגן שעניינו חופש הפעולה והבחירה של הפרט והפסיקה עמדה על הצורך להחמיר עם נאשמים שעברו עבירות כגון אלו "גם בהתחשב במימד הייחודי שטמון בה "קשר שתיקה" אשר מונע מנפגע העבירה לפנות לעזרתן של רשויות אכיפת החוק, מחשש שמא יתממשו איומי הסחיטה" (ע"פ 5052/22 סזונב נ' מדינת ישראל (11.01.23)).

עוד נכתב כי העובר עבירה זו פוגע "במרקם חייהם של הנסחטים, במישור האישי והכלכלי. המבצע אותה בוחר לעשות לעצמו דין עצמי ופוגע בקניינו ובחירותו של קורבן העבירה...מסכת האיומים שאותה מפעיל הסוחט כלפי הנסחט עלולה פעמים רבות לכפות על הנסחט "קשר של שתיקה" אשר יקשה עליו להתלונן. מדיניות ענישה מחמירה עשויה לסייע בשבירת קשר השתיקה. יש בכוחה לתמרץ את הנסחט להתלונן ולהרתיע את הסוחט. על חשיבותה של מדיניות זו עמד השופט א' לוי בע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' אלעלוין (1.1.11) בהתייחסו לתופעת סחיטת בעלי עסקים באיומים, בפוסקו כדלקמן: "רק לעיתים רחוקות אזור הקורבן אומץ כדי לפנות לרשויות החוק, הואיל והוא חושש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במוקדם או במאוחר, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיע. לפיכך, כשסוף סוף מעז מתלונן לבקש את הגנת החוק, יש לראות בכך הזדמנות לא רק להעניש את העבריין המסוים אשר נמצא כי חטא, אלא גם להעביר מסר לציבור בכלל, ולא להאליה שחוטאים בעבירות מן הסוג הזה בפרט, כי עבריינים בתחום זה עלולים לשלם על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה" (ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל (20.09.15)).

בעניינו, הנאשמים תכננו מראש את סחיטת המתלונן כאשר קבעו מראש את מקום ומועד המפגש ולשם כך אף נקטו בשפה מתחמקת. ב"כ נאשם 1 טען שחלקו בפרשה איננו מופלג או מתוחכם וכי לא הוא זה אשר קבע את הפרטים או סחט את הנאשם בפועל ואולם "כלל הוא כי כתב אישום שתוקן מכוח הסדר טיעון קובע את התשתית העובדתית והנסיבתית אשר תהווה בסיס לגזר הדין. האמור בו מחייב הן את בית המשפט, שלא יידרש לעובדות שאינן מופיעות בו, הן את הנאשם - שהודאתו בו מבטאת הסכמה לתכניו ואף הצהרה כי אין בו יותר מאשר עשה וכן שלא נשמטה עובדה או נסיבה שביכולתן לסייע לו (ראו והשוו: ע"פ 858/20 ג'ארבאן נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (2.7.2020); ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (14.10.2014))" (ע"פ 5057/22 פלוני נ' מדינת ישראל (28.12.22)).

כאמור, על פי כתב האישום המתוקן, נאשם 1 שלח הודעות קוליות לסאטי על מנת שידבר עם המתלונן, נאשם 1 הוא

זה שקבע את מקום מפגש הסחיטה, האחר הגיע מטעם נאשם 1 וישב לצידו במהלך מפגש הסחיטה, נאשם 1 נכח במהלך כל המפגש וישב בסמוך למתלון בעוד שנאשם 3 ישב מאחורי נאשם 1 ומהלך המפגש נוהל ונשלט על ידי נאשם 1. הוא זה אשר הצהיר על מטרת ההתכנסות והוא זה אשר פירט את גובה החוב והרכבו. נאשם 1 פקד על המתלון לעזוב את הטלפון שלו במהלך המפגש ופקד עליו להיות בלי טלפון. כך גם, בסוף המפגש היה זה נאשם 1 אשר אמר למתלון שיבדוק את טענותיו ו"יכריע בחוב". בנסיבות אלה, בהן כאמור הודה נאשם 1, לא ניתן לומר כי חלקו של נאשם 1 שולי וצדדי ביחס לנאשמים האחרים.

באשר לנאשם 2, הרי שהוא הוא "מחולל הסחיטה" כאשר על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביצוע העבירות החלו לאחר שנאשם 2 פנה למר סאטי "במטרה שיפנה למשפחת אבו לטיף לצורך גביית חוב אשר לטענתו, המתלון חייב לו". ואולם, נאשם 2 לא הסתפק רק בפנייה למר סאטי אלא הגדיל לעשות ונכח במפגש הסחיטה עצמו וישב ליד נאשם 1 במהלך כל המפגש. נאשם 2 לקח חלק פעיל במפגש ובסחיטה ולא חדל מכך גם בפגישה שנערכה בביתו בינו לבין המתלון. נאשם 2 הורשע גם בתקיפתו של המתלון ובשיבוש הליכי משפט בעת עימות שנערך ביניהם בחדר החקירות במשטרה.

באי כוח הנאשמים טוענים שעובר לאירוע הסחיטה, בין המתלון לנאשם 2 אכן היה חוב לגיטימי ולא ניתן לטעון שנדרש סכום גבוה בסחיטה. ואולם, חומרת העבירה אינה פחותה בין אם קיים חוב כספי ובין אם לאו. כפי שנכתב בע"פ 8591/10 נחום ואח' נ' מדינת ישראל (17.07.11): **"השימוש בגורמים עבריינים כ'גובים פרטיים' הוא רעה חולה, של לית ולית דיין, של כל דאלים גבר. ערים אנו לקשיי גביה, לעיתים על ידי אנשים ישרי דרך שאינם מצליחים לגבות את חובם, ולא אחת קצרה ידן של מערכות האכיפה להושיע, או שהדרך היא של חתחתים וייסורים. אך הפתרון לכך הוא המאמץ מצד כל הגורמים לשיפור רשויות האכיפה, ובשום פנים לא - ומערכת המשפט לא תיתן לידה לכך - לגביה פרטית עבריינית ואלימה".**

עם זאת, כן יש לקחת בחשבון בקביעת מתחם העונש ההולם כי הסחיטה נמשכה כחודשיים ובפועל התקיים מפגש אחד בין נאשמים 1 ו-3 לבין המתלון. בפגישה זו לא הופעלה אלימות כלפי המתלון ובפועל, המתלון לא שילם כסף למי מבין הנאשמים. לאור עובדות אלה, אני קובע שמעשיהם של הנאשמים מבטאים רמת חומרה נמוכה-בינונית. למתלון לא נגרם נזק כספי אך זאת בעיקר נוכח הפעולות שנקט (עירוב גורמי אכיפת החוק שפעלו בנחישות וביעילות), ומנגד, יש להביא בחשבון את הפחד ותחושות המצוקה בהם היה נתון המתלון במהלך תקופת הסחיטה ולהשפעותיה עד היום כפי שעולה מהצהרתו.

לעניין רמת הענישה במקרים דומים ניתן ללמוד שכלל, על מי שהורשע בעבירה של סחיטה באיומים מוטלים עונשי מאסר בפועל. הענישה משתנה ממקרה למקרה בשים לב למשך האיומים, לאלימות שנלוותה אליהם, למידת התכנון ולהיקף המשתתפים בעבירה.

בע"פ 18/20 זועבי נ' מדינת ישראל - הנאשם הורשע בעבירה של סחיטה באיומים בכך שסחט את המתלון על רקע חוב של המתלון לאדם אחר בסכום של 120,000 ₪, בעקבות האיומים, המתלון העביר סך של למעלה מ-13,000 ₪ ו-45,000 ₪ בשיקים. על הנאשם הוטל מאסר לתקופה של 12 חודשים. ערעור על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 2935/19 **משהראוי ואח' נ' מדינת ישראל** - הנאשמים הורשעו בעבירות של סחיטה בכוח, בכך שדרשו מהמתלונן לשלם להם כסף עקב חשד שביצע גניבה, דרשו ממנו להחזיר את הכסף והכו אותו בכל חלקי גופו. בנו של המתלונן העביר להם בעקבות האיומים סך של 1000 ₪. על הנאשמים הוטלו 15 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצויים למתלונן ובנו בסך כולל של 50,000 ₪. ערעור על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 1777/20 **כבהא נ' מדינת ישראל** - הנאשם הורשע בעבירות של קשירת קשר לפשע, סחיטה באיומים וסיוע לירי באזור מגורים, בכך שפנה מספר פעמים למתלונן, בעלים של חנות שצבר חובות רבים, בהם חוב בסך של כ-440,000 ₪, איים עליו להחזיר את החוב שנוצר, ואף הגיע עם אחר וביצע ירי באזור החנות של המתלונן. על הנאשם הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל. ערעור על חומרת העונש התקבל, ועונשו של הנאשם הוקל ל- 9 חודשי מאסר בעבודות שירות לאור המלצות שירות המבחן.

בע"פ 3791/18 **לוי נ' מדינת ישראל** - נדחה ערעור המערערים על עונש מאסר בפועל של 28 חודשים שהוטלו עליהם לאחר הרשעתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות של בחיטה באיומים בצוותא. המערערים הורשעו בסחיטה באיומים של קרוב משפחה אשר הסתכסך באופן עסקי עם קרוב משפחה אחר. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם בין 18-48 חודשי מאסר בפועל וגזר עליהם עונש כאמור באמצע המתחם. הערעור נדחה תוך שנקבע שעבירת סחיטה באיומים מחייבת ענישה מחמירה על מנת לשבור את קשר השתיקה.

בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות ובפסיקה הנוהגת, אני קובע שמתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשעו נאשמים 1 ו-2, נע בין 10 חודשי מאסר בפועל ועד ל- 20 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה הצופה בפני עתיד וסנקציה כלכלית.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה - קביעת העונש ההולם בתוך המתחם

נאשם 2 נעדר עבר פלילי ולטובתו הוגשו מסמכי אופי המעידים כי אין זו דרך התנהלותו. כך גם, המדובר באדם בשנות ה-60 לחייו המתמודד עם בעיות בריאותיות. מנגד, אלו לא הפריעו לו לקחת חלק פעיל בביצוע העבירות וכאמור, אף לתקוף את המתלונן בפני חוקרי המשטרה.

עם זאת, נאשם 2 הודה בעובדות כתב האישום המתוקן וחסך זמן שיפוטי רב כמו גם את זמנם של העדים הרבים ואת עדותו של המתלונן.

באשר לנאשם 1, הרי שלחובתו הרשעה קודמת אך הרשעה זו איננה רלוונטית ויש לזקוף זאת לקולה. בנוסף, אף נאשם זה הודה בעובדות כתב האישום המתוקן וחסך את זמנם של בית המשפט, העדים ועדותו של המתלונן.

בעניין זה אציין שהנאשמים שילמו זה מכבר את סכום הפיצוי עליו הוסכם בהסדר הטיעון, סכום לא מבוטל וזאת על אף

שכאמור, המתלון לא שילם סכום כלשהו בסופו של דבר כתוצאה מסחיתתו.

כמו כן, יש לתת משקל לעובדה שנאשם 3 נידון זה מכבר בין היתר ל-4 חודשי מאסר בפועל בשל תיק זה בלבד בגין העבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ללא עבירה של סחיתת באיומים וזאת בהסדר שגובש בין הצדדים ואומץ על ידי בית המשפט. כפי שנכתב בע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל (20.09.15):

"כאמור, הטעם המצדיק לשיטתי התערבות בעונש שהושת על המערער נעוץ בעקרון אחידות הענישה - עקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה. עקרון זה מורה כי יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות במהותן, בנסיבות דומות, ושהינם בעלי נסיבות אישיות דומות. כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה, עקרון זה מקבל משנה תוקף. במצב דברים זה מצדד עקרון אחידות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעים של מעשים הנבדלים זה מזה במנינם, חומרתם או בנסיבותיו האישיות של המבצע [ראו למשל: ע"פ 2274/12 אבו מאדי נ' מדינת ישראל, (27.2.2013) [פורסם בנבו], פסקה 16; ע"פ 7350/12 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2013) [פורסם בנבו], פסקה 10; וע"פ 4450/11 עספור נ' מדינת ישראל (8.2.2012) [פורסם בנבו], פסקה 8]. יחד עם זאת, עקרון אחידות הענישה אינו יכול להוביל להעתקה מכאנית ומאולצת של עונשים או של שיקולי ענישה מנאשם אחד למשנהו. כמו כן, עקרון אחידות הענישה הינו שיקול אחד בלבד במכלול השיקולים הרלוונטיים לענישה, ואין מדובר בעקרון-על שאין אחריו ולא כלום [ראו: ע"פ 3117/12 ארביב נ' מדינת ישראל (6.9.2012) [פורסם בנבו], פסקה 13]."

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

1. מאסר בפועל למשך 10 חודשים שיחושב ממועד מעצרו של הנאשם - 01.09.22.
2. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר שחרור מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על עבירות בהן הורשע בתיק זה.
3. פיצוי למתלון בסך ₪ 8,300 ששולם זה מכבר.

נאשם 2:

1. מאסר בפועל למשך 11 חודשים בניכוי תקופות מעצרו מאחורי סורג ובריה בגין תיק זה וזאת על פי רישומי שב"ס.

2. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר שחרור מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על עבירות בהן הורשע בתיק זה.

3. פיצוי למתלון בסך 8,400 ₪ ששולם זה מכבר.

4. קנס בסך 3,500 ₪.

יש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה גבייה, החל מחלוף 3 ימים מרגע מתן גזר הדין ועד ליום 4/4/23 וזאת באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

הנאשם 2 יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון ביום 01.03.2023 שעה 11:00, עד למועד זה יתאם ב"כ הנאשם עבור מרשו מועד לקליטה מוקדמת מול שב"ס.

פרוטוקול זה מהווה פקודת מאסר ביחס לכל אחד מהנאשמים בהתאם לאמור ברכיבי הענישה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ו טבת תשפ"ג, 19 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.